

Kázání Růžďka 5.7.2026 **Kdo je Hospodinův ke mně!** (vstup 135,1)

Introit: **Žalm 1**

Píseň 187

Modlitba

Čtení: Exodus 32, 1-28

Píseň 302

text kázání: Matouš 7, 18-23

Milí přátelé, bratři a sestry,

tento týden mne zaujala jedna zpráva: **Skoro stovka dětí z dětských domovů se těšila na tábor. V den D byly připraveny odjet na vysněné letní dobrodružství. Pracovníci domova se chystali na zasloužené volno. Jenže - odjezd dětí se nekonal. Musely se otočit a zklamané se vrátit zpět. Některé děti už čekali na nádraží a nakonec se museli s kufry vrátit zpět do dětských domovů, kde si ale personál povětšinou vzal již zaslouženou dovolenou. Agentura, která pro dětské domovy tábory zajišťovala, totálně selhala, škody jdou do milionů, rozjždí se vyšetřování obřího podvodu.** Jak to celé dopadne, to se teprve uvidí. Pravda je ale taková, že v poslední době se nám tady v republice rozmnožil takový nešvar. A to zneužívat charitativní projekty k vlastnímu obohacení. Kolik se např. rozjelo podvodných sbírek na sociálních sítích. Podvodníkům stačí např. zveřejnit fotku nemocných nebo postižených dětí, napsat dojemný příběh a lidé přispívají. Náš národ je třeba jistě pochválit v tom, že rádi pomáháme. Ale jsou zde i podvodníci, kteří zneužívají neštěstí druhých a dobrosrdečnost lidí ve svůj prospěch. Statistika říká, že za poslední dva roky se s podvodnou sbírkou setkala až čtvrtina Čechů. Člověk si ale říká, jak někdo může vůbec zneužívat neštěstí druhých? Hlava mi to nebere. Vždyť to volá až do nebe! To mají tito podvodníci tak zvrácené srdce? Asi opravdu mají. Pokud člověk ale nezná Boha, pokud si neuvědomuje nad sebou Boží autoritu a že jednou se každý bude zpovídat ze svých skutků, pak takový člověk neví, co činí. Neví, že stojí na cestě zlé vedoucí do záhuby. Lidé, kteří neznají Boha a necítí křesťanské hodnoty a lidská práva jsou náchylnější ke konání zla.

Avšak, bratři a sestry, jak Bůh bude posuzovat křesťany, kteří ví, co znamená následovat Pána Ježíše, ale svým jednáním to popírají? Jak bude Bůh posuzovat ty, kteří vědomě zůstávají na cestách nepravosti? Jako vedoucí azylového domu jsem před měsícem přijal dvě ženy. Matku s dcerou. Jedna tam byla s dítětem, druhá měla v péči vnoučata. Obě byly velké křesťanky, Boha měly plnou pusou, avšak nevyšly s nikým, všechny i pečovatelky urážely a ponižovaly. Nedodržovaly daný řád, vyvolávaly konflikty. Když jsem jim řekl, že **žít se svárlivou ženou v jednom domě je horší, než kdyby do domu zatékalo**, tak věděly, že je to v Bibli. Ptaly se mne, jestli jsem pastor. Já řekl, že ano. Na oko se ke mně tedy začaly chovat jinak. Avšak nezměnily své způsoby. Smlouvu jsem jim pro jejich chování již neprodloužil. Když jsem jim to oznamoval, tak mi říkaly: **My známe Pána Ježíše. On je milosrdný a odpouští a říká, že si máme taky odpouštět.** Já jim na to řekl, že **já znám také Pána, ale že je mnohem důležitější, jestli On zná nás.** A ocitoval jsem jim slova Pána Ježíše, které jsme dnes četli: **Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?“ A tehdy jim prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“** Tyto ženy nakonec utekly dříve bez zaplacení a jsem přesvědčený, že už nezaplatí, i když se tak dušovaly. Podobně to tak totiž dělaly i v jiných azylových domech. A myslím, že po cestě zneužívání sociálního systému hodlají kráčet i nadále. Je taková cesta ale cestou do Božího království, i když člověk o sobě říká, že zná Pána Ježíše? V knize Zjevení je jasně napsáno: **Venku (v temnotě) zůstanou nečistí, zaklínači, smilníci, vrahové, modláři – každý, kdo si libuje ve lži.** Abychom tomu rozuměli. Lidi můžeme oklamat, ale Boha neoklameme. Pokud lhář nezačne mluvit pravdu, pokud smilník nezačne žít v čistotě, pokud proklínající a nadávající nezačne žehnat, pak jsou zde jasně stanovená pravidla. Takoví uslyší od Pána drsný verdikt: **„Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“**

Co je ovšem, milí přátelé, na tomto výroku ještě tvrdší, je skutečnost, že Pán Ježíš zde mluví k lidem, kteří se k němu hlásí! Tedy ke křesťanům, kteří jsou duchovně docela aktivní. Což jsme ve tvém jménu neprokovali, neuzdravovali, neúčastnili se mnohých setkání? Což jsme mnohde nepomohli, neposloužili, když bylo třeba? Což jsme tě nevyznávali jako svého Pána? A jaká je zde Pánova odpověď? **Ne každý, kdo mi říká „Pane, Pane“, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.** Pán Ježíš zde mluví zcela jasně o dvou kritériích, která jsou potřebná pro vstup do Božího království na věčnost.

Tou první je **činit vůli nebeského Otce.** To znamená jednat podle Jeho slova, na Jeho vůli se dotazovat a Jeho vůli znát. Znáte, bratři a sestry, Boží vůli pro svůj život? A dotazujete se Pána, abyste věděli, kam vás posílá a jak máte jednat? Pokud to děláte, pak z toho vyplývá, že máte s Pánem Ježíšem vztah. Pak Ho znáte vy a On zná vás. Je to tak? Pokud ale k Němu nechodíte na modlitbách, pokud nepřijímáte Jeho slovo, pokud s Ním netrávíte žádný čas, pokud si vládnete ve svých životech sami a On je vaším Pánem jen na oko, pak Ho těžko znáte a **vaše zbožnost je jak jitrní obláček, který rychle zmizí.** Když jsem těm dvěma ženám říkal, kéž bychom od Pána u nebeské brány neslyšeli, neznám vás, ale naopak znám vás, tak jsem myslel i na

sebe. **Vždyť Slovo Boží je jako dvousečný meč**, i já musím pamatovat, že platí pro mne stejně jako pro každého jiného hříšníka. I já proto potřebuji vzít vážně slova Pána Ježíše a dělat vše proto, abych jednou neslyšel: **Neznám vás**.

A to je ta druhá věc, v jaké souvislosti tato slova Pán Ježíš vlastně říká: **„Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.”** Co to znamená? Předně je potřeba si uvědomit, že zde Pán Ježíš neříká, jděte ode mne, kdo se dopouštíte hříchu, kdo hřešíte, ale kdo se dopouštíte nepravosti. Je v tom nějaký rozdíl? Rozhodně! Kdyby tam bylo, kdo hřešíte, tak tam by to platilo pro každého z nás, **neboť všichni jsme zhřešili**, jak víme. Tak jaký je rozdíl mezi hříchem a nepravostí? V originálním řeckém překladu je pro slovo hřích použito slovo **hamartia**, což v překladu znamená **minout cíl**. Hříchem tedy může být: udělat něco, co Bůh zakazuje, nebo neudělat něco, co Bůh přikazuje. Jinými slovy jsou to skutky, anebo již i přemýšlení, v kterých nenaplnujeme Boží vůli a míjíme se tak cíle. Jenže ve výroku Pána Ježíše, **„Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.”** není použito slovo **hamartia**, ale jiné řecké slovo, a to **anomia**. Jaký je jeho význam? Nomos je zákon. A předpona a, znamená bez. Čili by se to dalo přeložit, **kdo se dopouštíte bezzákonnosti**, bezpráví. Pán Ježíš zde tedy mluví k lidem, kteří žijí bez absolutního respektu k Božímu zákonu, kteří žijí svůj život bez uznání Boží autority, jejichž postoj je vlastně vzpoura vůči Bohu, vůči zákonům a také vůči pravidlům slušnosti. Křesťan, když zhřeší, pak cítí vinu, uznává-li nad sebou Boha a jeho zákony. Činí pak ze svého hříchu před Bohem pokání a přijímá odpuštění. Toto je vůle Boží pro křesťany, abychom vyznávali své hříchy a zároveň abychom mocí Ducha umrtvovali zlé žádosti. Ovšem člověk, který žije v nepravosti, v bezzákonnosti, je vlastně člověk, který nechce, aby mu Bůh určoval, co je dobré a co zlé. Takový člověk si to určuje sám. A známe to. Já kradu málo, podívejte se na ty druhé. Já oproti nim jsme vlastně svatý. Co to je za postoj? Takový člověk si stanovuje svá vlastní pravidla, neuznává tedy zákon Boží a žije tak v bezzákonnosti. Svými vlastními pravidly nepřijímá Boží zákon a autoritu, protože si žije, jak chce on sám. Co tedy svým výrokem Pán Ježíš říká? On neodsuzuje lidi za to, že někdy selhali, zhřešili, ale za to, že jejich život charakterizuje **bezzákonnost** – tedy jednání, jako by Boží vůle pro ně nebyla závazná a Zákony pro ně neplatili.

Bratři a sestry, všichni jsme hříšníci. Ale pokud si s apoštolem Pavlem uvědomujeme svou vinu a uznáváme, že jsme zhřešili, uznáváme tak nad sebou Boží autoritu a zákon a to se Bohu líbí. Pro takové on má pak připravenou milost, pokud svých vin litujeme. Pokud se ale odvážíme tak, že přestaneme Boha poslouchat a začneme se Mu vzdalovat, co bychom pak u nebeské brány chtěli slyšet? V prvním čtení jsme četli známý příběh, kdy Izraelci si udělali jiného boha. **Zlaté tele**. Mojžíš se nevracel 40 dní z hory Sinaj právě s deskami zákona a tak si řekli, udělejme si jiného boha a dělejme před ním slavnost Hospodinovu. A říkali pak u toho: **Slyš Izraeli, toto je tvůj bůh**. Lhali si do vlastní kapsy. Tančili kolem telete a nakonec se to zvrhlo k nevázaným hrám. Co si pod tím představíte? **Když se Mojžíš vracel s hory, tak slyšel rozpustilý písničky**. A pokud bychom se přiklonili k některým vykladačům, kteří říkají, že Izraelci tehdy znali náboženství okolních národů, pak tam mohlo být opilství, extatické tance, ale možná také sexuální rituály a kultická prostituce. Mojžíš prostě viděl naprostou ztrátu kázně, doslova je tam napsáno, že lid byl bezuzdný, a už neovladatelný, jak urvaný z řetězu. Takto různě to dopadá s člověkem, který odmítá Boha, který si sám určuje svá pravidla, s člověkem, který podléhá svým žádostem a chce se prostě odvázat. Známe to? Chtěli jste se někdy odvázat? Já rozhodně a někdy se mi to i povedlo. Ale ty následky pak nebyly dobré.

Bratři a sestry, jsme lidé, stane se nám, že podlehneme všelijakým žádostem, ale důležité je, jestli si včas uvědomíme, že tohle není dobrá cesta. Jestli ještě zaslechneme ten hlas ve svém svědomí, ten hlas Boží, **pojd' ke mně, dokud je čas**. Tehdy uprostřed těch nevázaných her Božího lidu zvolal Mojžíš: **Kdo je Hospodinův ke mně!** A ti, kteří šli, ti pak byli ušetřeni zkázy. Ti, kteří se ale rozdováděli tak, že už jim vše bylo jedno, ti pak nedopadli dobře. Jako křesťané jsme, bratři a sestry, povoláni k tomu, abychom ukázali světu rozdíl. A stáli na té správné straně. Abychom ukazovali, že jsme služebníci Boha živého a dobrého, a ne loutky toho zlého. Ukazujme světu, že je obrovským požehnáním, když ctíme Boha a Jeho zákon. Lež má krátké nohy, a je mi líto těch, kteří si nedají říct a jdou cestou do ztracení. Snad ještě pro mnohé ale přijde chvíle, kdy se zastaví a obrátí v pokání k živému Bohu. Bůh je trpělivý, slitovný, milosrdný, ale nezapomínejme na to, že je také spravedlivý a svatý a že i dnešní slova Pána Ježíše je potřeba vzít zcela vážně. Amen. Modlitba

Píseň 165

Slovo poslání: Římanům 2, 6-11

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen

Píseň 679